

niske, bl. a. at Konferencen var forlagt fra Genève til Paris, dels principielle; Emnerne var for mangfoldige, og var desuden meget detailleret behandlet, og det var derfor paa Forhaand usandsynligt, at det skulde være muligt at forene 47 Landes forskelligartede Lovgivninger i een Overenskomst. Det viste sig ogsaa snart, at Konferencen kunde deles i et Mindretal, repræsenterende de liberale Strømninger, og et Flertal, hvis Formaal var for enhver Pris at bevare den bestaaende nationale Lovgivning, og som navnlig repræsenteredes af ikke-europæiske Magter med Undtagelse af Japan.

For Danmarks Vedkommende er Forholdet som nævnt, at den danske Lovgivning paa forskellige Punkter er i Uoverensstemmelse med det Udkast, som var udarbejdet af Folkeforbundets økonomiske Komité. Dette gælder navnlig Reglerne om Behandlingen af udenlandske Handelsrejsende, om Fremmedes Adgang til at erhverve fast Ejendom (jfr. Grundlovens § 50), om Oprettelsen af Filialer af udenlandske Aktieselskaber (Aktieselskabslovens § 42), om udenlandske Aktieselskabers Adgang til at drive Detailhandel her i Landet og om Beskatning af udenlandske Aktieselskaber.

Medens den danske Delegation paa saadanne Punkter, hvor den danske Lovgivning tillod det, søgte Tilslutning til de Lande, der repræsenterede de liberale Standpunkter, viste det sig, naar det gjaldt om at faa indført Undtagelser, der dækkede den gældende danske Lovgivning paa de Punkter, hvor denne afveg fra Konventionsudkastet, ofte nødvendigt at søge Tilslutning til Lande, som ikke kunde siges at repræsentere liberale Tendenser med Hensyn til Behandlingen af Udlændinge, og iøvrigt fandtes der enkelte Omraader, hvor der ikke i andre Landes Lovgivning fandtes Sidestykke til de gældende danske Bestemmelser, f. Eks. Reglerne om, at udenlandske Handelsrejsende kun maa besøge København, Købstæder og købstad-

lignende Bebyggelser samt Forbudet mod udenlandske Aktieselskabers Adgang til Detailsalg.

En Konvention som den foreslaaede vilde det derfor ikke være muligt for Danmark at slutte sig til, uden at Lovgivningen paa visse Punkter ændres. De Indvendinger, der anføres herimod fra de paagældende Erhvervsorganisationers, bygger navnlig paa den Betragtning, at Danmark med sin liberale Toldlovgivning ikke uden Betænkelse kan ændre de paagældende Bestemmelser, saalænge Tanken om Nedsættelsen af Toldskrannerne ikke vinder en mere almindelig Tilslutning i Europas andre Lande.

International Veksel- og Checkrets-Konference i Genève 13. Maj—7. Juni 1930.

Som Grundlag for denne Konferencens Forhandlinger forelaa dels et Udkast til Reglement vedrørende trasserede Veksler og egne Veksler, dels et Udkast til en Konvention om Stempellovgivning og om international Privatret. Det var Tanken, at de deltagende Regeringer skulde vedtage Reglementet som Udkast til Lov, der skulde forelægges i de respektive lovgivende Forsamlinger, dog at der skulde være en vis Adgang til at foretage saadanne Ændringer, som de nationale Lovgivninger maatte gøre ønskelige. Man havde saaledes ved Udkastet forladt den i Haag 1912 vedtagne Fremgangsmaade, hvorefter der skulde udarbejdes en Lov, som skulde vedtages uforandret af de forskellige Regeringer, medens der i et Tillæg til Loven kunde tages Reservationer.

I Konferencens første Møde foreslog de fire nordiske Lande at lægge Haag-Systemet til Grund for Forhandlingerne, hvilket vedtoges. Resultatet blev en Konvention af 7. Juni, der foreskriver en ensartet Lov for trasserede Veksler og egne Veksler med tilhørende Protokol, Anneks og Slutakt. Konventionen paalægger de kontraherende Parter at indføre den i Annekset optagne Lov i deres respektive Lande. Kon-